

Arrest

nr. 254 839 van 20 mei 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
rue Lucien Defays 24-26
B – 4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 17 mei 2021 per faxpost en per aangetekend schrijven heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 mei 2021 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 mei 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021 om 12.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 10 november 2020 toe op het Belgische grondgebied en diende op 25 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Uit de gegevens van de Eurodac-databank was gebleken dat verzoeker reeds op 31 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming had ingediend in Oostenrijk, waardoor Oostenrijk de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in toepassing van de verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

1.3. De Oostenrijkse autoriteiten verklaarden zich op 10 december 2020 akkoord met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b) van de Dublin III-Verordening.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 15 januari 2021 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.5. Op 12 mei 2021 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALED PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat: de heer, die verklaart te heten,

naam : H.(...)

voornaam : A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats : (...)

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Merksplas om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Oostenrijk op basis van het Dublinakkoord van 10/12/2020 uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 21/01/2021 met een termijn van 10 dagen. Op 25/11/2020 diende betrokkene een verzoek om internationale bescherming in. Op 15/01/2021 nam België een beslissing tot weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 10 dagen (bijlage 26quater). Deze beslissing werd op 21/01/2021 aan betrokkene betekend. Die beslissing houdt geen schending van artikel 3 EVRM in. Om tot een schending van dat artikel te kunnen besluiten, dient de betrokkene aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Oostenrijk een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. De betrokkene zal teruggeleid moeten worden naar Oostenrijk die verantwoordelijk is voor de betrokkene in het kader van Verordening 604/2013.

De betrokkene zal in geen geval teruggeleid worden naar zijn land van herkomst, zonder nieuwe beslissing. De betrokkene uitte verzet tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn beide ouders, zijn zus en twee broers hier in België wonen en hij niets heeft met Oostenrijk.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Oostenrijk, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database " (Lukas Gahleitner-Gertz, "Asylum Information Database - Country Report : Austria - 2019 update", laatste update op 26.03.2020, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt

aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Oostenrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Oostenrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Oostenrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Oostenrijkse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Oostenrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijdse erkenning tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat van zijn keuze te kunnen blijven, kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaart dat hij een verzoek om internationale bescherming in België ingediend heeft omdat zijn beide ouders, zijn zus en twee broers op het Belgisch grondgebied verblijven. In dit opzicht merken we op dat de artikelen 9 en 10 van Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid van het verzoek om internationale bescherming oplegt aan de lidstaat, waar een gezinslid reeds internationale bescherming geniet of waar een gezinslid een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft. De ouders, zus en broers die in België verblijven, kunnen echter niet beschouwd worden als gezinsleden in de zin van artikel 2, g) van Verordening 604/2013, noch als een familieleden in de zin van artikel 2, h) van diezelfde Verordening. Die bepalingen zijn niet van toepassing. Bijgevolg kan dit geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Deze beslissing houdt geen schending van artikel 8 EVRM in. Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient betrokkene vastgehouden te worden aangezien de terugleiding naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en wel op basis van volgende feiten : 0 4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden: a) een overdrachts -, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel; Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de overdrachtsmaatregel (bijlage 26quater) van 15/01/2021 dat hem betekend werd op 21/01/2021. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. 0 8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid; Uit analyse van de Eurodacdatabank blijkt dat de betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Oostenrijk.

In uitvoering van deze beslissing, gelasten wij, E. S.(...), attaché, gemachtigde Voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de PZ ZUID en de verantwoordelijke

van het gesloten centrum te Merksplas, de betrokkene, H.(...), A.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Merksplas.
(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 51/5, § 1, tweede lid, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering richt tegen de beslissing tot vasthouding, staat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep open bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats.

De vordering is niet ontvankelijk in zoverre zij gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving bij gebrek aan rechtsmacht.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Het uiterst dringende karakter

3.2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

«ATTENDU QU'en l'espèce le requérant est privé de sa liberté en vue de son éloignement depuis le 12.05.2021.

QUE le requérant fait donc l'objet d'une mesure d'éloignement dont l'exécution est devenue imminente. QU'il est dès lors établi, eu égard aux circonstances particulières de la cause, que la suspension de l'exécution selon la procédure de suspension ordinaire interviendra trop tard et ne sera pas effective.

QUE partant il existe une réelle possibilité que le requérant soit éloigné vers l'AUTRICHE en exécution de la décision de reconduite à la frontière de ce 12.05.2021 dont l'exécution est devenue imminente.

QUE par conséquent, l'extrême urgence est remplie. »

3.2.2. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 12 mei 2021 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas met het oog op zijn overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten. Omwille van de vasthouding van verzoeker en zijn overbrenging met het oog op zijn overdracht, die voorlopig nog niet in het vooruitzicht werd gesteld, is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. De ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Verzoeker haalt in een aantal inleidende beschouwingen een reeks bepalingen en beginselen aan die hij geschonden acht. Dit “*middel*”, dat niet verder wordt uitgewerkt, lijkt eerder gericht te zijn tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) die niet het voorwerp uitmaakt van onderhavige vordering. Na een uiteenzetting over zijn belang, voert verzoeker tegen de thans bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.3.2. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwoordt zijn grief als volgt:

“ATTENDU QUE la partie adverse était informée de la présence de l'ensemble de la famille du requérant en BELGIQUE.

QUE la copie de leurs cartes d'identité et des explications précises ont été invoquées lors de son audition auprès de la partie défenderesse.

QUE l'ensemble de sa famille est reconnu réfugiée en BELGIQUE.

QUE c'est la seule famille du requérant.

QUE les craintes du requérant de retourner en AUTRICHE est d'être loin de sa famille et est constitutif de la violation de l'article 8 de la CEDH.

QUE cet élément porterait atteinte à la vie privée et familiale et mettrait à mal l'unité familiale ainsi que la dignité humaine du requérant.

QUE les décisions entreprises ne sont pas correctement motivées.

QUE les décisions se limitent à considérer que la présence de la famille n'est pas un motif suffisant justifiant le traitement de la demande par la BELGIQUE.

QUE cette motivation n'est pas suffisante et ne répond pas aux critères énoncés de l'article 8 de la CEDH.

QU'il est complètement erroné de considérer de part adverse qu'un transfert du requérant vers l'AUTRICHE n'est pas disproportionné et ne viole pas l'article 8 de la CEDH.

QUE le principe de bonne administration impose à l'Administration de préparer avec prudence les décisions administratives qu'elle entend adopter, emporte notamment l'obligation de procéder à un examen particulier et complet de l'espèce. Le Conseil d'Etat a déjà indiqué à cet égard que :

« Lorsque l'Autorité dispose d'un pouvoir d'appréciation, elle est tenue de l'exercer, ce qui lui impose, notamment de procéder à un examen particulier et complet ; (...)

Si un tel pouvoir lui est reconnu, c'est précisément qu'il est attendu de cette dernière qu'elle prenne en considération les circonstances propres à chaque espèce (...) » (CE, Arrêt n°115.290 du 30.01.2003).

ET QUE :

« Pour pouvoir statuer en pleine connaissance de cause, l'Autorité compétente doit procéder à une recherche minutieuse des faits, récolter les informations nécessaires à la prise de la décision et prendre en considération tous les éléments du dossier (...) » (CE, Arrêt n°190.517 du 16.02.2009).

QUE les décisions de la Loi de police confirmées par l'article 7 de la Loi du 15.12.1980 ne peut avoir pour effet de dispenser l'Autorité administrative des obligations auxquels l'Etat belge a souscrit et au titre duquel figure la demande de protection du droit relatif aux articles 3 et 8 de la CEDH lesquels confèrent aux particuliers le droit dont il peut se prévaloir tant devant les Autorités administratives que les Autorités judiciaires.

QUE l'Autorité administrative se doit de procéder à une recherche minutieuse, récolter les informations nécessaires à la prise de la décision.

QUE l'Administration a injustement motivé sa décision d'éloignement avec maintien.

QUE la partie adverse considère qu'un éloignement du requérant n'est pas disproportionné par rapport à sa vie privée et familiale et n'implique pas une rupture des relations familiales.

QU'eu égard à toutes ces considérations, l'éloignement du requérant entraînera assurément la violation de l'article 8 de la CEDH, dès lors qu'il perdrait le bénéfice de tous ses efforts consentis dans le cadre de son intégration en BELGIQUE.

ATTENDU QUE l'article 8 de la CEDH stipule que :

« 1° Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance.

2° Il ne peut y avoir ingérence d'une Autorité publique dans l'exercice de ce droit que pour autant que l'ingérence est prévue par la Loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de

l'ordre et la prévention des infractions pénales, la protection de la santé ou de la morale ou la protection des droits et des libertés d'autrui ».

QUE l'article 1er de la Convention précitée dispose que les Etats « reconnaissent à toute personne relevant de leur Juridiction les droits et libertés définis au titre premier de la Convention ».

QUE ce critère de Juridiction désigne une notion essentiellement factuelle, soit la possibilité pour les Etats étatiques d'exercer un « certain pouvoir » sur une personne.

En somme, les capacités de porter atteinte aux libertés fondamentales d'un individu entraînent ipso facto l'obligation de lui garantir le respect des droits définis par la Convention : « D'un point de vue réaliste, la Juridiction d'un Etat doit s'analyser comme le pouvoir de ce dernier d'empêcher la commission d'un acte intentatoire à la Convention » (voir notamment VELU, R.ERGEC, « La Convention Européenne des Droits de l'Homme », BRUYLANT, BRUXELLES, 1990, n°77, Dossiers du Journal des Tribunaux, JT.39, LARCIER, 2003, page 17).

QU'en ce sens, la Cour Européenne a déjà jugé que la simple présence physique d'un individu sur le territoire d'un Etat contractant lui ouvrait le bénéfice de la protection garantie par la CEDH, et ce indépendamment de la qualification juridique du séjour de l'intéressé, (Cour EDH, D.C.ROYAUME-UNIS, 02.05.1997, Cour Européenne des Droits de l'Homme, amuur/France, 25.05.1996).

QU'il s'agit pour les Etats membres et toutes leurs entités étatiques en ce compris donc leur administration étatique de se garder de briser une influence négativement sur cette vie privée et familiale.

QU'un acte de notoriété publique qui a pour effet de porter atteinte à ce droit doit s'inscrire dans le respect des critères prévus par la Convention (voir S.SAROLEA, « Quelle vie privée et familiale pour l'étranger ? pour l'introduction non discriminatoire de ses droits par l'article 8 de la CEDH », revue québécoise de droit international, 2000, 13.1).

QUE pourtant, la partie défenderesse considère que la garantie du respect de la vie privée et familiale visée par l'article 8 de la CEDH ne s'applique pas à la situation du requérant et que partant, cette décision ne représente pas un préjudice grave difficilement réparable.

QU'in contrario, le requérant soutient que l'exécution de la décision entreprise porterait une atteinte disproportionnée à son droit à sa vie privée et familiale.

QUE l'article 8 de la CEDH protège non seulement du droit au respect de la vie privée et familiale mais aussi du droit au respect de la vie privée, il s'agit pour l'Administration de se garder de briser ou d'influencer négativement cette vie privée et familiale.

QUE lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familial est invoqué, il appartient d'abord d'analyser s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales, avant d'examiner s'il est porté atteinte par l'acte attaqué.

QU'en l'occurrence, il ressort du dossier administratif que le requérant mène bel et bien une vie privée et familiale en BELGIQUE.

QU'il convient de prendre en considération le 2ième paragraphe de l'article 8 de la CEDH qui admet une ingérence de l'Autorité publique pour autant qu'elle soit prévue par la Loi, et qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs buts légitimes qui y sont avancés et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre.

QUE dans cette dernière perspective, il incombe à l'Autorité de démontrer qu'elle a le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte.

QUE le requérant estime que l'exigence de retourner dans son pays d'origine ne paraît pas être une exigence purement formelle mais comporte des conséquences préjudiciables dans son chef quant à l'exercice de son droit au respect de sa vie privée et familiale.

QU'il n'apparaît pas en conséquence proportionné à l'objectif poursuivi de contrôle de l'immigration.

QUE selon la Cour Européenne des Droits de l'Homme :

« Lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays ou la décision d'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite porter atteinte au respect de sa famille » (voir Cour EDH, Arrêt MOUSTAQUIN/BELGIQUE du 18.02.1991, R.T.D.H., page 385, note P.MARTENS).

QUE le Conseil d'Etat a d'ailleurs estimé que « l'éloignement du territoire qui implique l'interruption des relations sociales effectives, profondes et harmonieuses que le requérant a tissé en BELGIQUE depuis son arrivée tant avec ses condisciples de classe qu'à l'égard de sa famille d'accueil, est une mesure disproportionnée au but légitime recherché par la partie adverse » (CE, 11.02.1999, Arrêt n°78.711, RDE, n°102, 1999, page 40).

QU'il a également été jugé que :

« Lorsque l'étranger dispose de liens familiaux, personnels et sociaux dans son pays d'établissement et qu'il n'est pas établi que l'intéressé dispose de pareils liens dans un autre pays, la partie adverse doit, pour que la motivation de l'Arrêt d'expulsion puisse être considéré comme adéquate, énoncer de manière circonstanciée comment elle établit la balance des intérêts, compte tenu d'un besoin social impérieux qu'il lui revient d'établir entre le droit au respect de sa vie privée et familiale et les objectifs légitimes au §2 de

l'article 8 précité, tel doit être spécialement le cas lorsque le dossier révèle qu'il existe des éléments pouvant préjuger d'une réinsertion de l'intéressé dans la société au sein de son pays d'établissement » (CE, Arrêt n°105.428 du 09.04.2002).

QU'en l'espèce, il est manifeste qu'il y a ingérence, dès lors que l'exécution de la décision entreprise impliquerait nécessairement une séparation du requérant d'avec sa famille.

QU'en notifiant la décision querellée, l'Administration a clairement bouleversé la vie privée, familiale et sociale du requérant.

QU'eu égard à toutes ces considérations, l'éloignement du requérant vers un Etat où il ne dispose guère de liens que ceux dont il dispose désormais en BELGIQUE entraînerait nécessairement une violation disproportionnée et injustifiée de l'article 8 de la CEDH.

QU'en l'espèce, il ressort des différentes déclarations du requérant, fait qui n'est pas contesté par la partie adverse, qu'il mène bien une vie privée et familiale avec ses parents et ses frères et sœurs reconnus réfugiés en BELGIQUE.

QU'il a également précisé que sa maman est malade et que cette dernière a besoin de sa présence ici en BELGIQUE.

QUE ce départ vers l'AUTRICHE aggraverait d'une manière significative son état de santé.

QU'il y a lieu de considérer que les intérêts familiaux et personnels du requérant doivent l'emporter sur la nécessité de l'éloigner du territoire ou de l'obliger à quitter la BELGIQUE vers l'AUTRICHE.

QU'il y a lieu de considérer que l'atteinte à sa vie privée et familiale est disproportionnée d'autant plus que tous les autres membres de la famille ont été reconnus réfugiés en BELGIQUE.

QUE dans la mesure où les demandes de protection internationale de toute la famille ont été traitées par la BELGIQUE, le respect des articles 8 et 13 nécessitent également le traitement de la demande du requérant par les mêmes Autorités.

QUE les liens entre la famille du requérant et le requérant ne pourront pas se poursuivre en AUTRICHE et le requérant sera totalement abandonné à son sort en AUTRICHE où il n'a plus de membres de sa famille.

QUE c'est d'autant plus difficile que le monde dans son ensemble est actuellement confronté à une crise sans précédent, qualifiée par l'OMS de « pandémie ».

QU'il s'agit d'une situation instable, des mesures particulières peuvent être ordonnées à n'importe quel instant.

QUE la décision litigieuse s'inscrit totalement en porte à faux avec les instructions sanitaires. Elle impose au requérant un changement de bulle et multiplications de contacts et dès lors une prise de risque inacceptable pour sa santé et celle de la population en général."

3.3.3. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie-en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

3.3.4. Verzoeker zou in België verblijven bij zijn ouders, broers en één van zijn zussen, maar de vraag rijst of deze situatie een beschermenswaardig gezinsleven oplevert in de zin van artikel 8 van het EVRM.

3.3.5. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat verzoeker nergens betwist dat de in België verblijvende familieleden voor hem, als meerderjarige, geen aanleiding kunnen geven tot een toepassing van de gezinsherenigingsregeling die vervat is in de Dublin III-Verordening. Verzoekers familieleden ressorteren immers niet onder de definitie van “*gezinsleden*” in de zin van artikel 2, g) van de Dublin III-Verordening. Bovendien wordt door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aangestipt dat verzoeker reeds jarenlang gescheiden leeft van de in België verblijvende gezinsleden.

3.3.6. Opdat een relatie tussen meerderjarigen, zoals *in casu* tussen verzoeker en zijn gezinsleden die in België verblijven onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, *Mokrani v. Frankrijk*, §33).

Het komt aan verzoeker toe om concreet aannemelijk te maken dat er sprake is van een bijzondere band van afhankelijkheid. De loutere bewering van verzoeker dat zijn moeder ziek is en nood heeft aan zijn aanwezigheid in België, wordt, in weerwil van de beweringen van de aanwezige raadvrouw ter terechtzitting, niet met concrete elementen gestaafd en volstaat niet om dergelijke band aannemelijk te maken. Het gegeven dat verzoekers familieleden in België als vluchteling zouden zijn erkend, vormt evenmin een indicatie van een band van afhankelijkheid. Er is dus *in casu* geen sprake van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Er bestaat in hoofdte van het bestuur dan ook geen reden om, omwille van redenen die verband houden met een privé- of gezinsleven, toepassing te maken van de souverainiteitsclausule en zich verantwoordelijk te achten voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zoals verzoeker voorhoudt.

Aangezien geen beschermenswaardig gezinsleven werd aangetoond, kan er evenmin sprake zijn van een disproportionele inbreuk op dit gezinsleven. Bovendien gaat het *in casu* om een eerste toelating en niet over de weigering van een voortgezet verblijf, waardoor in geen geval een toetsing vereist is aan de criteria uit artikel 8, tweede lid van het EVRM, die verzoeker in zijn middel aanhaalt. De afweging tussen enerzijds de belangen van de staat en anderzijds de belangen van de verzoeker in het licht van diens recht op familie- en gezinsleven is immers slechts vereist indien er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven (cf. RvS 5 juni 2013, nr. 223.744), *quod non in casu*.

3.3.7. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.8. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“QUE le requérant est détenu en vue de son expulsion vers l'AUTRICHE.

QUE la décision entreprise aurait pour conséquence de soumettre le requérant à la procédure d'asile et conditions d'accueil demandeurs d'asile défailante en AUTRICHE.

QU'il existe un risque réel de son renvoi vers l'AUTRICHE qui l'expose à des traitements inhumains et dégradants au sens de l'article 3 de la CEDH au vu des conditions d'accueil.

QUE dans le cadre de l'examen de l'article 3 de la CEDH, il s'impose de vérifier toutes les informations relatives aux conditions d'accueil des demandeurs d'asile en AUTRICHE.

QUE l'article 3 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales dispose que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants »

QU'il ressort de l'Arrêt 56.205 prononcé par le Conseil de Céans à l'Assemblée Générale du 17.02.2011 que :

« Les dispositions consacrent l'une des valeurs fondamentales de toute société démocratique et prohibe en termes absolus la torture et les traitements inhumains ou dégradants quelles que soient les circonstances et les agissements de la victime (Jurisprudence constante : voir p.ex. Cour EDH 1.01.2011, MSS/BELGIQUE et GRECE, §218).

La Cour EDH a déjà considéré que l'examen par un Etat membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc d'engager sa responsabilité d'un Etat contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumise à des traitements contre l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas éloigner la personne en question

vers ce pays (voir : Cour EDH 04.12.2008, Y/RUSSIE, §75, et les Arrêts auxquels il est fait référence, ADDE Cour EDH 26.04.2005, MÜSLIM/TURQUIE, §66).

3.3.2.2.1.2.1.

Afin d'apprécier si des motifs sérieux et avérés de croire que la partie requérante court un risque réel de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH, le Conseil se conforme aux indications données par la Cour EDH. A cet égard, la Cour EDH a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de la partie requérante dans le pays de destination compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres au cas de la partie requérante (voir : Cour EDH 04.12.2008, Y/RUSSIE, §78 ; Cour EDH 28.02.2008, SAADI/ITALIE, §128-129 ; Cour EDH 30.10.1991, VILVARAJAHE et autres/ROYAUME-UNI, §108 in fine).

3.3.2.2.1.2.2

En ce qui concerne l'examen de la situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes de défense des droits de l'Homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales (voir par exemple : Cour EDH 21.01.2011, MSS/BELGIQUE et GRECE, §347 et 348 ; Cour EDH 05.07.2005, SAID/PAYS-BAS, §54 ; Cour EDH 26.04.2005, MÜSLIM/TURQUIE, §67 ; Cour EDH 15.11.1996, CHAHAL/ROYAUME-UNI, §99 et 100).

La Cour EDH a considéré qu'une simple possibilité de mauvais traitements en raison d'une conjoncture instable dans un pays n'entraîne pas en soi une infraction à l'article 3 de la CEDH (voir Cour EDH 30.10.1991, VILVARAJAHE et autres/ROYAUME-UNI, §111) et que, lorsque les sources dont elle dispose décrivent une situation générale, les allégations spécifiques d'un requérant dans un cas d'espèce doivent être corroborées par d'autres éléments de preuve (voir : Cour EDH 04.12.2008, Y/RUSSIE, §79 ; Cour EDH 28.02.2008, SAADI/ITALIE, §131 ; Cour EDH 04.02.2005, MAMATKULOV ASKAROV/TURQUIE, §73 ; Cour EDH 26.04.2005, MÜSLIM/TURQUIE, §68).

Toutefois, il ressort de la Jurisprudence de la Cour EDH qu'exceptionnellement, dans les affaires où un requérant allègue faire part d'un groupe systématiquement exposé à une pratique de mauvais traitements, la protection de l'article 3 de la CEDH entre en jeu lorsque la partie requérante démontre qu'elle a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé (voir Cour EDH 28.02.2008, SAADI/ITALIE, §132). En pareille circonstance, la Cour EDH n'exige pas que la partie requérante établisse l'existence de caractéristiques particulières qui la distinguerait personnellement, si cela devait rendre illusoire la protection offerte par l'article 3 de la CEDH. Ceci sera déterminé à la lumière du récit de la partie requérante et des informations disponibles sur le pays de destination pour ce qui est de groupe en question

(voir : Cour EDH 04.12.2008, Y/RUSSIE, §80 ; Cour EDH 23.05.2007, SALAH SHEEKH/PAYS-BAS, §148).

3.3.2.2.1.2.3

En ce qui concerne l'examen des circonstances propres au cas de la partie requérante, la Cour EDH a jugé que le risque invoqué présente un caractère individualisé dès lors qu'il s'avère suffisamment concret et probable (voir Cour EDH 21.01.2011, MSS/BELGIQUE et GRECE, §359 in fine).

3.3.2.2.1.3.

En ce qui concerne tant la situation générale dans un pays que les circonstances propres au cas de la partie requérante, celle-ci doit disposer de la possibilité matérielle de faire valoir en temps utiles lesdites circonstances (voir Cour EDH 21.01.2011, MSS/BELGIQUE et GRECE, §366).

Dans ce cas, où il existe un risque réel de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH doit être évalué en fonction des circonstances dont la partie défenderesse avait ou devait avoir connaissance au moment de la décision attaquée (voir : Cour EDH 04.12.2008, Y/RUSSIE, §81 ; Cour EDH 20.03.1991, CRUZ VARAST et autres/SUEDE, § 75-76 ; Cour EDH 30.10.1991, VILVARAJAHE et autres/ROYAUME-UNI, §105).

La partie défenderesse doit se livrer à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH (Cour EDH 21.01.2011, MSS/BELGIQUE et GRECE, §293 et 388) »

QUE comme l'a indiqué la Cour Européenne des Droits de l'Homme, si l'article 3 de la Convention a été violé, il y a lieu de « prendre en considération la vulnérabilité spécifique du requérant, inhérente à sa qualité de demandeur d'asile, du fait de son parcours migratoire et les expériences traumatiques qu'il peut avoir vécu en amont » (MSS/BELGIQUE, §232).

QU'il apparaît que la partie adverse ne s'est pas livrée en l'espèce à un examen aussi rigoureux que possible des éléments indiquant l'existence d'un risque réel de traitements prohibés par l'article 3 de la CEDH.

QUE le requérant avait pourtant fait valoir que les conditions d'accueil et de traitement des demandeurs d'asile en ITALIE étaient particulièrement difficiles.

QUE dans l'Arrêt n°141.818 du 25.03.2015, votre Conseil a rappelé qu'en ce qui concerne « l'examen d'une situation générale dans un pays, la Cour EDH attache souvent de l'importance aux informations contenues dans des rapports récents provenant d'organisations internationales indépendantes dans la défense des droits de l'Homme ».

QUE suivant l'article 39/82, §4, alinéa 4, de la Loi du 15.12.1980 :

« Le Président de la Chambre ou du Juge des Contentieux des Etrangers procède à un examen attentif et rigoureux de tous les éléments de preuve portés à sa connaissance, en particulier ceux qui sont de nature à indiquer qu'il existe des motifs de violation de droits fondamentaux de l'homme auxquels aucune dérogation n'est possible en vertu de l'article 15, alinéa 2, de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales, qui fait l'objet d'un contrôle attentif et rigoureux »
QUE conformément à l'article 3.2, §2, du Règlement DUBLIN III :

« Lorsqu'il est impossible de transférer un demandeur vers l'Etat membre initialement désigné comme responsable parce qu'il y a de sérieuses raisons de croire qu'il existe dans cet Etat membre des défaillances asymétriques dans la procédure d'asile et les conditions d'accueil des demandeurs qui entraînent un risque de traitements inhumains ou dégradants au sens de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne, l'Etat membre procédant à la détermination de l'Etat membre responsable poursuit l'examen des critères énoncés au chapitre III afin d'établir si un autre Etat membre peut être désigné comme responsable³.

QUE la partie défenderesse est tenue par le devoir de minutie qui lui impose, avant de prendre une décision, de récupérer toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause (CE, 29.02.1996, n°58.328, HADAD). En d'autres termes, ce devoir requiert de la partie défenderesse qu'elle procède à un examen complet et particulier des données de l'espèce avant de prendre la décision (CE, 31.05.1979, n°19.671, SA.Integan).
QUE par ailleurs, diverses sources objectives démontrent toujours que, en cas de retour en AUTRICHE, le requérant risque d'être victime de traitements inhumains et dégradants :

QUE dans le rapport d'AMNESTY INTERNATIONAL de 2020-2021, l'AUTRICHE continue à expulser des personnes dont la demande d'asile a fait l'objet d'une décision de refus et ce en contradiction avec le principe de « non-refoulement ».

QU'AMNESTY INTERNATIONALE explique :

« AUTRICHE République d'Autriche Chef de l'État : Alexander van der Bellen Chef du gouvernement : Sebastian Kurz (a remplacé Brigitte Bierlein en janvier)...

... PERSONNES RÉFUGIÉES OU DEMANDEUSES D'ASILE En février, il a été annoncé que des contrats avec des organisations de la société civile qui proposaient une aide juridique aux personnes demandeuses d'asile seraient résiliés à la fin de l'année et que cette responsabilité serait attribuée à un organisme intégré au ministère de l'Intérieur. Plusieurs organisations ont exprimé leurs inquiétudes concernant les répercussions potentielles sur l'équité des procédures d'asile. Entre janvier et mars, 37 ressortissantes et ressortissants afghans dont la demande d'asile avait été refusée ont été expulsés en Afghanistan. Cela enfreignait le principe de « non-refoulement », qui interdit aux États d'expulser des personnes vers un pays où elles courent un risque réel de subir de graves violations des droits humains. Aucune expulsion n'a eu lieu entre avril et novembre en raison de la pandémie de COVID-19, mais les autorités ont repris les expulsions vers l'Afghanistan en décembre et 10 autres Afghans ont ainsi été expulsés. Le gouvernement fédéral a continué de refuser d'accueillir des personnes demandeuses d'asile qui venaient des îles grecques, malgré la résolution du Parlement de l'État fédéré de Vienne par laquelle il s'était engagé à accueillir 100 enfants demandeurs d'asile à des fins de relocalisation » (pièce n°2)

QUE ces informations récentes témoignent des différences effectives que rencontrent les demandeurs d'asile en AUTRICHE.

QU'il ressort de tous ces éléments que le requérant justifie des craintes légitimes et fondées si il doit retourner en AUTRICHE.

QUE par conséquent, la décision entreprise n'est pas adéquatement motivée, et viole l'article 62 de la Loi du 15.12.1980 et les articles 2 et 3 de la Loi du 29.07.1991 relative à l'obligation de motivation formelle ainsi que l'article de la CEDH.

QU'en cas de retour en AUTRICHE, le requérant court indéniablement un risque réel d'être soumis à des traitements inhumains et/ou dégradants, en violation de l'article 3 de la CEDH et 4 de la Charte."

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een uittreksel toe uit het mensenrechtenrapport 2020/2021 van Amnesty International betreffende Oostenrijk (Verzoekschrift, bijlage 2).

3.3.9. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) is van oordeel dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66). Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat hij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van bestemming onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

De bestreden beslissing houdt in dat verzoeker zal worden overgedragen aan Oostenrijk, nu hij in dit land op 31 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Deze elementen kunnen ook op duidelijke wijze in deze beslissing zelf worden gelezen, zodat verzoeker niet ernstig kan voorhouden als zou in de beslissing niet worden ingegaan op het land waaraan de overdracht wordt gevraagd en zijn administratieve situatie in dit land. Oostenrijk is als lidstaat van de Europese Unie gebonden aan het EU-acquis dat voorziet in rechten en voordelen die verbonden zijn aan de internationale beschermingsstatus zoals voorzien bij het Gemeenschappelijk Europees Asiel Systeem (GEAS). Er kan dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers verzoek om internationale bescherming door de Oostenrijkse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. In zijn arresten van 19 maart 2019 heeft de Grote Kamer van het Hof van Justitie van de Europese Unie het wezenlijk belang van het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel in herinnering gebracht (zie HvJ, 19 maart 2019, nr. C-163/17, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§80-82; HvJ 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a. t. Bondsrepubliek Duitsland*, §§83-85).

3.3.10. De Raad stipt aan dat verzoeker geen negatieve persoonlijke ervaringen weergeeft gedurende de enkele dagen dat hij eind 2020 in Oostenrijk verbleef. Verzoeker beperkt zich tot het aanhalen van rechtspraak van het EHRM en het citeren van een uittreksel uit een rapport van Amnesty International.

3.3.11. In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld betreffende de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

“Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Oostenrijk, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties (het recent geactualiseerd rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project “Asylum Information Database ” (Lukas Gahleitner-Gertz, “Asylum Information Database - Country Report : Austria - 2019 update”, laatste update op 26.03.2020, verder AIDA-rapport genoemd, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier). niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt

bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Oostenrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Oostenrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Oostenrijk omwille van structurele tekortkomingen in het Oostenrijkse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Oostenrijk worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Hof van Justitie van de Europese Unie stelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijdse erkenning tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van nonrefoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat van zijn keuze te kunnen blijven, kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.”

3.3.12. De Raad merkt op dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij zou moeten worden beschouwd als een verzoeker om internationale bescherming met een bijzondere kwetsbaarheid, zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM (EHRM 4 november 2014, *Tarakhel t. Zwitserland*, nr. 29217/12, §§ 118 en 119). Verzoeker beweert op basis van een uittreksel uit het mensenrechtenrapport van Amnesty International van 2020/2021 (Verzoekschrift, bijlage 2) dat de asielprocedure en de opvangomstandigheden in Oostenrijk blijf zouden geven van systeemfouten. In dit uittreksel worden een aantal bezorgdheden geuit betreffende ontwikkelingen inzake de rechtsbijstand aan verzoekers om internationale bescherming, betreffende de verwijdering van een aantal afgewezen Afghaanse asielzoekers en over de weigering om de engagementen betreffende de herplaatsing van asielzoekers van de Griekse eilanden na te leven. In weerwil van verzoekers beweringen kan hieruit niet worden opgemaakt dat verzoeker in zijn specifieke geval bij een overdracht naar Oostenrijk een risico zou lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

3.3.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.3.14. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 13 van het EVRM. Verzoeker stelt in zijn derde middel het volgende:

“QUE l'article 13 de la CEDH est rédigé comme suit :

« Toute personne dont les droits et libertés reconnus par la présente convention ont été violés, a droit à l'octroi d'un recours effectif devant une instance nationale, alors même que la violation aurait été commise par des personnes agissant dans l'exercice de leur fonction officielle ».

QU'en l'espèce, l'expulsion du requérant le priverait de l'exercice effectif d'un éventuel recours en annulation à l'encontre de la décision litigieuse.

QU'il a déjà été jugé que :

« (...) Quoiqu'il en soit et même en admettant une mauvaise utilisation du recours en extrême urgence mais devant admettre que toute personne saisissant une Juridiction administrative dont l'enjeu se trouve

être l'éloignement du territoire possède un droit subjectif à ce qu'il soit statué sur les fonds de son recours avant que ne soit mise à exécution une expulsion qui viderait son recours sur le fond devant la Juridiction seule compétente de toute réalité et le rendrait même sans objet ».

QU'il est élémentaire, dans une société démocratique, que le pouvoir exécutif permette, d'une part, au justiciable d'utiliser les voies de recours que lui reconnaît le pouvoir législatif et, d'autre part, à la Juridiction d'entendre la personne intéressée, d'examiner la cause qui lui est soumise et de statuer à son sujet.

QU'en formalisant une demande en suspension et recours en annulation dans le délai requis auprès du Conseil de Céans à l'encontre de la décision qui déclare sa demande d'autorisation de séjour pour raisons médicales non fondée avec ordre de quitter le territoire, recours toujours pendant auprès du Conseil, le requérant conteste la décision et sollicite le réexamen de son dossier.

QU'en toute hypothèse, s'il existe encore la possibilité de voir annuler cette décision, par l'effet de l'annulation, la décision serait censée n'avoir jamais existé.

QU'il incombe dès lors à l'Etat Belge de garantir au requérant l'examen de son recours introduit auprès du Conseil de Céans, ce qui est incompatible avec une mesure d'expulsion.

QUE conformément à l'article 13 de la CEDH, le requérant démontre que les droits et libertés reconnus dans la Convention Européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales ont été violés.

QUE la violation de l'article 13 de la CEDH est dès lors fondée."

3.3.15. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekers middel betreffende het schorsend karakter van zijn beroep neerkomt op wetskritiek die niet dienstig kan worden aangevoerd (cf. RvS 19 juni 2013, nr. 223.694). Bovendien werkt onderhavige vordering conform artikel 39/83 van de vreemdelingenwet wel degelijk schorsend.

Artikel 13 van het EVRM bepaalt het volgende:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

3.3.16. De schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van deze verdragsbepaling niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van het EVRM aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist.

De door verzoeker aangevoerde schendingen van de overige artikelen van het EVRM werden niet gegrond bevonden waardoor hij evenmin op nuttige wijze de schending van artikel 13 van het EVRM kan aanvoeren.

Het derde middel is ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen

wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41 247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM (artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In het verzoekschrift voert verzoeker het volgende aan betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

“ ATTENDU QUE dans le cadre d'une demande de suspension, conformément aux termes de l'article 39/82, §1er, alinéa 1er de la Loi du 15.12.1980 :

« La suspension de l'exécution ne peut être ordonnée que si des moyens sérieux susceptibles de justifier l'annulation de l'acte contesté sont invoqués à la condition que l'exécution immédiate de l'acte risque de causer un préjudice grave difficilement réparable ».

QUE le requérant justifie in concreto de l'existence d'un risque de préjudice grave difficilement réparable puisque la décision querellée l'oblige à retourner en AUTRICHE, pays où il a des craintes de persécutions au sens de la Convention de GENEVE.

QUE le préjudice est difficilement réparable en cas de retard du traitement de la demande du requérant.

QUE la décision attaquée étant une décision de reconduite à la frontière avec maintien dans un lieu déterminé en vue d'un transfert vers l'Etat responsable, en cas d'exécution de celui-ci, le requérant perdra suivant la Jurisprudence du Conseil tout intérêt.

QU'ainsi il sera privé de son droit à un recours effectif, consacré dans les articles 3 et 13 de la CEDH.

ATTENDU QUE le Conseil de Cécans a jugé à de nombreuses reprises :

« Le risque d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants constitue manifestement un préjudice grave qui n'est, par nature, pas réparable ».

QU'en l'espèce, le requérant a invoqué lors de l'audition auprès de la partie adverse de la présence de toute sa famille.

QU'il a également indiqué qu'il n'a aucun lien ni avec l'AUTRICHE ni avec la SYRIE.

QU'à l'appui de sa demande, il a déposé copie de la carte d'identité de son père et de ses frères et sœurs.

QUE sa famille est reconnue réfugiée en BELGIQUE.

QUE leur demande est fondée sur les mêmes éléments que le requérant.

QUE le requérant a fait état d'un grief défendable de la violation de l'article 3 de la CEDH.

QUE la décision querellée étant une décision de reconduite à la frontière et maintien dans un lieu déterminé en vue d'un transfert vers l'Etat membre responsable sur base de l'article 51/5, §4, de la loi du 15.12.1980, la partie adverse doit apporter les éléments de fait et de droit qui justifient le renvoi du requérant vers l'AUTRICHE en conformité avec l'article 8 de la CEDH.

QU'en l'absence d'effet suspensif du présent recours, une mesure d'exécution forcée peut être prise à l'encontre du requérant et ce en vue d'assurer les dispositions précitées sans que le grief défendable ne soit examiné par un Juge.

QUE le requérant ne peut être rapatrié sans que sa situation n'ait été dûment et rigoureusement examinée par un Juge au regard d'un risque réel de traitements inhumains ou dégradants.

QU'en l'état actuel, seule une demande en suspension permettra de faire fixer le présent recours « en mesures urgentes et provisoires » (en application des articles 39/84 et 39/85 de la Loi du 15.12.1980) devant votre Conseil et d'empêcher qu'il ne soit porté atteinte au droit à un recours effectif du requérant en application de l'article 13 de la CEDH et de l'article 47 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union Européenne, combinés à l'article 3 de la Convention.

QU'à cet égard, lorsque le requérant invoque un « grief défendable » - de l'article 3 de la Convention, la Cour Européenne des Droits de l'Homme déduit deux exigences de l'article 13 de la Convention : « d'une part, un examen indépendant et rigoureux de tout grief au terme duquel il existe des motifs sérieux de croire à l'existence d'un risque réel de traitements contraires à l'article 3 et, d'une part la possibilité de faire surseoir à l'exécution de la mesure litigieuse » (c'est le requérant qui souligne).

QUE cette atteinte au droit à un recours effectif et partant le droit fondamental du requérant constitue un préjudice grave difficilement réparable.

QUE la partie adverse ne tient pas suffisamment compte des circonstances propres du requérant quant au lieu précis vers lequel il sera renvoyé alors que celui-ci est déterminant pour apprécier le risque de violation de ses droits.

QU'au vu des circonstances spécifiques du cas d'espèce, il y a lieu de considérer que le requérant établit à suffisance l'existence d'un risque de préjudice grave difficilement réparable devant justifier la présente demande de suspension."

3.4.2.2. Verzoeker verbindt zijn nadeel aan zijn overdracht aan de Oostenrijkse autoriteiten, die volgens hem een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM en aan zijn recht op familie- en gezinsleven met zijn ouders, broers en zus in België zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM. Zo beweert verzoeker dat hij een nadeel zou lijden bij een overdracht naar Oostenrijk omdat hij aldaar een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

3.4.2.3. Uit de bespreking van de middelen is evenwel gebleken dat geen schending van artikel 3 en/of 8 van het EVRM aannemelijk werd gemaakt, waardoor er geen sprake is van een verdedigbare grief, zoals verzoeker beweert en er *in casu* evenmin sprake lijkt te zijn van een evident nadeel zoals hierboven omschreven.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

F. TAMBORIJN